

Elämäni kerrasto

Rakkaat kirjallisuuden ystävät. Tällä kerralla olen ajatellut muistella hieman kirjallista tuotantoani, jonka laajuus näin jälkikäteen näyttää yllättävän runsaalta.

Muistan vielä kuin eilisen päivän, kun kirjoitin erästä pääteostani, "Seitsemää veljestä". Sain idean siihen vaellellessani Eteläisessä Hämeessä. Siellä, liki Toukolan kylää, erään mäen pohjoisella rinneellä seisoi talo, jossa tulevan romaanini päähenkilöt asustivat. Kerroin heidän elämästään sellaisena kuin se oli, mutta eihän sen ajan yleisö ollut vielä valmis realistiseen proosaan. Muutamaan kertaan teokseni painatus keskeytettiin, ja kritiikki oli ymmärtämätöntä. Enää en ole siitä katkera, sillä myöhemmin Seitsemän veljestä on saanut ansaitsemaansa arvostusta.

Toinen merkkiteokseni, "Tuntematon sotilas", syntyi aika lailla myöhemmin, palvellessani ylikersanttina eräällä Paloaukealla. Sieltä sitten lähdettiin sinne jonnekin, koko konekiväärikomppaniamme ja paljon muitakin. Siinä porukassa oli mukana suomalaisen miehen koko kirjo, kannaksalaisesta pienviljelijästä Rokan Antista turkkulaiseseen ilopilleriin Hietasen Ykään. "Aika velikultia", totesin tuolloin itsekkin kirjani lopussa.

En muista ihan täsmälleen, missä vaiheessa koekelin myös runoutta – joka tapauksessa sellainenkin kausi kirjallisessa tuotannossani on ollut. Silloin oli muutenkin romanttisella tuulella, joten ei ihme, että juuri tuolloin syntyivät sellaiset lyyriset teokseni kuin "Romeo ja Julia", "Kesäyön unelma" ja "Macbeth", monen muun ohella. Useimpia niistä esitetään edelleen näytelminä ja taisinpa säveltää osan myös oopperoiksi – joten sopii käydä katsomassa, mikäli ne kirjoina ovat jo loppuunmyytyjä, kuten useimmille teoksilleni on käynyt. Nykyisin onneksi kustantajat ymmärtävät ottaa best selereistä riittävän suuria painoksia, joten uudempia tuotoksiani, kuten "Da Vinci koodia" ja Harry Potter-sarjaa, on tietääkseni edelleen saatavana. Käykääpäs ostamassa!

Tuoreimpiin innostuksiini kuuluvat salapoliisiromaanit. Niitä tulee työnnettyksi tahtiin kirja per viikko, ja taso tietysti vaihtelee sen verran, että olen katsonut parhaaksi käyttää kirjoittaessani useitakin nimimerkkejä. En halua niitä tässä yhteydessä paljastaa, mutta genreen sopivasti annan muutamia dekkareitteni nimiä vihjeeksi. **Nokkelimmat** lukijani kenties voivat päätellä niistä yhtä jos toistakin: "Kymmenen pientä neekeripoikaa", "Pitkät jäähyväiset", "Ei loitsu eikä rukous", "Sumua Susikosken yllä" ja "Ampiaispesä".

Vieläkään en tunne kirjallisen luomisvoimani kokonaan ehtyneen. Juuri äsken sain käsiini erään vanhan testamentin, jossa kerrotaan menneen ajan tapahtumista ja ihmeteosta niin dramaattisesti, että tuskin voin välttää kiusausta muokata niistä romaania. Paljastamatta liikaa voinen kertoa, että kysymys on erään Biblia-suvun tarinasta, ja mukana on syntiä, seksiä, verta ja juonitteluja niin yltäkyläisesti, että olen antanut tulevalle teokselleni työnimen "Draamat".